

Capitolul 2

Domnul Kermit

Prima zi de școală.

Îmi aduc aminte entuziasmul de pe vremuri. Noi elevi de învățat. Noi minți de umplut cu cunoaștere. Noi viitoruri de format.

Cuvântul-cheie este *amintesc*. Asta se întâmpla acum treizeci de ani. Eram foarte tânăr – nu cu mult mai în vârstă decât elevii. Să fiu profesor însemna mai mult decât o simplă meserie. Era o chemare, o misiune. O misiune adevărată: imposibilă, adică, dar pe-atunci nu știam. Voiam să ajung Profesorul Anului. Și chiar mi-am îndeplinit acest țel.

Atunci a început necazul.

În orice caz, nu mai aștept prima zi de școală cu entuziasm. Doar micile plăceri îmi mai pun încă în mișcare motorul vechi de cincizeci și cinci de ani. Ultima bătaie a ceasului înainte să sune de ieșire, la trei și jumătate după-amiaza; să mă trezesc dimineața și să-mi dau seama că-i duminică; vocea triumfătoare a tipului care anunță prognoza vremii: *Din cauza viscolului, se închid toate școlile...*

Și cel mai frumos cuvânt dintre toate: pensionarea. Prima zi de școală înseamnă că mai am doar zece luni până atunci. Când

eram tânăr nu mi-aș fi imaginat niciodată că mă voi transforma într-un profesor care socotește zilele, calculează variante și numără nanosecundele până când își poate lua adio de la clasa lui și de la restul lumii. Dar uite că așa am ajuns.

Sorb din cana mea enormă de cafea. Când cred că nu-i aud, ceilalți profesori o numesc „bideu“. Se plâng că ar trebui să contribuie cu mai mulți bani la fondul pentru cafea al cancelariei, pentru că beau mai mult decât e partea mea. Or fi elevii răi, dar tâmpiții care le predau sunt și mai și. „Colegi“ – ei nici măcar nu știu ce înseamnă acest cuvânt. Mare sprijin mi-au mai oferit când mergea totul prost...

— Domnule Kermit.

Dr. Thaddeus stă în picioare în fața mea în cancelarie, îmbrăcat în costumul lui de trei mii de dolari făcut la comandă. Inspectorul. Marele dictator. O legendă în propriii lui ochi.

Lângă el e Christina Vargas, directoarea.

— Mă bucur să te văd, Zachary. Cum ți-a fost vara?

— Fierbinte, îi răspund, dar ea zâmbeste în continuare.

E una dintre cei buni, așa că rămân în gardă. Thaddeus o folosește pentru treburile lui murdare. Miros că mai urmează ceva.

— A intervenit o schimbare în orar, anunță inspectorul. Îți dă Christina amănunte.

— După cum știi, Mary Angeletto a plecat din districtul nostru școlar. Prin urmare, îți dăm postul ei de la Clasa Specială Autonomă de-a opta.

Mă uit lung la ea.

— *Needucabilii* adică?

— Noi nu folosim acest termen, se zbârlește dr. Thaddeus.

— Orice profesor din școala asta știe că asta sunt, ripostez eu. Sunt copiii pe care i-ați abandonat. Le-ați dat o șansă în

clasele a șasea și a șaptea, iar acum îi țineti pe linie moartă până devin problema liceului.

— E un grup dificil, recunoaște Christina. Tocmai de aceea am ales un profesor cu mare experiență.

— Sigur, dacă nu te simți omul potrivit... continuă încântat inspectorul.

E clar. Deci despre *asta-i* vorba. Thaddeus știe că după anul ăsta am dreptul să mă pensionezez anticipat. Nu vrea ca districtul școlar să fie obligat să mă suporte financiar la nesfârșit. Bărbații din familia Kermit trăiesc cel puțin nouăzeci și cinci de ani. Bunicul, la o sută șase ani, continuă să fie președintele clubului de shuffleboard¹ din Shady Pines. De asta mi-i dau pe Needucabili. Nu experiența mea îi interesează. Îmi vor demisia.

Mă uit direct în ochii de șarpe ai inspectorului.

— Încerci doar să mă determini să demisionez înainte să mă pot pensiona anticipat.

El răspunde cât se poate de nevinovat:

— Ai ajuns deja în pragul pensiei? Te credeam mult mai tânăr. Incidentul Terranova încă pare proaspăt. Atenția presei. Protestul public. Scandalul.

Uite că mi-a scos-o pe nas. Jake Terranova. Thaddeus nu mă va ierta și nu va uita niciodată, cu toate că n-am fost eu de vină. Sau poate am fost. Erau elevii mei, la urma urmei, și s-a întâmplat când eram de serviciu.

Dar ce ipocrit! Thaddeus nu era inspector pe vremea aceea. Ocupa funcția Christinei, adică era directorul școlii. Și și-a asumat el meritele, atunci când o clasă din școala lui a luat locul întâi pe țară la Evaluarea Națională. A stors orice strop de glorie din treaba asta – interviuri, profiluri biografice în reviste.

¹ Joc cu doi jucători, în care pe o masă lungă mai multe discuri de lemn trebuie introduse prin alunecare în spații care puntează în mod diferit.

Dacă găseai aglomerație pe alee, puteai să juri că era din cauza vreunei unități mobile de televiziune venită să-i ia un interviu Preamăritului Lord al tuturor directorilor de școală.

Până a ieșit la iveală adevărul. Un elev pe nume Jake Terranova pusese mâna pe testul Evaluării Naționale și îl vânduse colegilor lui cu zece dolari bucata. De aceea ieșiseră frunțași – copiaseră. Iar când a răsuflat toată treaba, a mai fost Thaddeus acolo să încaseze în plin explozia, așa cum încasase laudele? Nici vorbă. Mârșăvia a devenit vina profesorului. În asta m-am transformat de-atunci. În „tipul care a făcut și a dres“. Profesorul a cărui clasă a stricat imaginea întregului District Școlar Greenwich.

În mod oficial, viața a mers mai departe după incident. Nu mi-a interzis nimeni să predau, nu mi-au redus salariul, nu m-au dat afară din sindicat. Însă totul s-a schimbat. Când intram în cancelarie, oamenii se opreau din vorbit. Colegii nu mă priveau în ochi. Conducerea îmi tot schimba materia de bază. Într-un an am predat engleză, pe urmă matematică, franceză, științe sociale, chiar și educație fizică – eu, cel cu două picioare stângi.

Am intrat în depresie. Sigur, nu era vina școlii, dar a început să-mi afecteze viața personală. Am rupt logodna cu Fiona Bertelman. Din vina mea. M-am adâncit în propria mea suferință.

Mai rău decât orice, lucrul care conta cel mai mult pentru mine – să fiu profesor – s-a transformat într-o glumă proastă. Elevii nu voiau să învețe? Foarte bine. Nu simțeam vreo nevoie specială să-i învăț ceva. Ca să-mi încasez salariul nu trebuia decât să vin la ore.

Și trebuie să mai vin până în iunie anul viitor, când dreptul la pensionare anticipată m-ar scăpa de toate.

Iar Thaddeus crede că mă poate face să renunț și la asta, doar ca să evit să petrec un an cu Needucabilii. Se vede clar

că inspectorul n-are nici cea mai vagă idee cu cine se pune. Aș intra bucuros în sala 117 chiar și dacă ar fi acolo o turmă de pisici sălbatice scoase din minți, numai să nu-i dau lui satisfacția de a mă putea obliga să plec.

Mă uit de la inspector la directoare, pe urmă înapoi la inspector.

— Îmi place o provocare pe măsura puterilor mele.

Îmi iau Bideul și plec, grijuliu să nu-mi tremure mâna. Nu pot risca să vărs cafea pe mine. Aș strica dramatismul scenei.

Sunt de trei decenii în această școală, dar încă n-am pus piciorul în sala 117. Știu însă unde e, de pe vremea când aveam ore în sala de sport. Cineva trebuie să aibă ore și în clasa cea mai îndepărtată din clădire, dar hotărâsc să mă simt jignit. Face parte și asta din conspirația care urmărește să mă facă să plec.

Ei bine, n-o să le meargă. La urma urmei, cât de răi pot fi cu adevărat Needucabilii? Probleme de comportament, probleme de învățare, delicvență juvenilă? Oare Thaddeus chiar crede că în treizeci de ani petrecuți la catedră n-am mai avut de-a face cu astfel de elevi? Sau cu purtări urâte? Copiii n-au cum să se fi născut cu o purtare nici pe jumătate la fel de urâtă ca cea pe care o am eu în perioada asta. Să fim serioși, Needucabilii te pot face să suferi doar dacă încerci să-i înveți carte. Eu am renunțat de zeci de ani să mai învăț ceva pe cineva. De-atunci, relația mea cu elevii din toate clasele a fost una de colegi de cameră incomozi. Nu ne plăcem reciproc, dar toată lumea știe că, dacă nu ne băgăm nasul unde nu trebuie și ne ținem gura, obținem până la urmă ce dorim. Dorința mea este pensionarea anticipată. Dorința elevilor din CSA-8 este să treacă în clasa a noua.

Partea din urmă e ca și făcută, pentru că școala generală moare de nerăbdare să scape de ei. Ce-ar putea face ei astfel încât școala să fie obligată să-i mai țină? Să ardă locul din temelii?

Intru în noua mea sală de clasă.

În coșul de gunoi trosnește un foc. Pe ferestrele deschise iese fum. Elevii frig bezele înfipite în vârfurile creioanelor. Creioanele iau foc. Un piroman în devenire încearcă să vadă dacă poate aprinde și radiatora. Cineva care-a fugit pe geam stă ascuns printre tufe și se uită înăuntru cu ochii măriți de frică. Un băiat s-a prăbușit peste un pupitru și doarme dus, absent la tot ce se petrece în jurul lui.

Majoritatea elevilor s-ar grăbi să pară nevinovați și ar sta drepti, cu brațele la piept, imediat ce apare profesorul. Nu și acești elevi. N-aș face impresie nici dacă aș veni însoțit de un pluton de parașutiști pe schiuri ai Infanteriei Marine.

Mă duc tacticos spre coșul care arde și îmi golesc cana uriașă de cafea peste flăcări, stingându-le cu un sfârâit. În sala 117 se face liniște.

— Bună dimineața, le spun, scrutând încăperea. Sunt profesorul vostru, domnul Kermit.

Până în iunie mai sunt doar zece luni.